

РЕШЕНИЕ

№ 48

гр. Плевен , 18.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и първи април, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател:	Румен П. Лазаров
Членове:	Иван Н. Радковски Доротея С. Цонева

при участието на секретаря Анелия Й. Докузова
в присъствието на прокурора Георги Лефтеров Лазаров (ОП-Плевен)
като разгледа докладваното от Румен П. Лазаров Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20214400600155 по описа за 2021 година

Производство по чл. 313 и следващите от НПК.

Образувано е по жалба от адвокат А.К. – защитник на подсъдимия Р. Р. К., подадена срещу присъда № 260041 от 18.12.2020 г., постановена по нохд № 694/2020 г. по описа на Районен съд-гр. Плевен.

С обжалваната присъда Плевенският районен съд е признал подсъдимия Р. Р. К. за виновен в това, че на 20.05.2019 г. в гр. Плевен, причинил на полицейски орган – Ж.Ц.Ж., полицаи в Група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ при Първо РУ-гр. Плевен, при изпълнение на службата му, лека телесна повреда без разстройство на здравето, поради което и на основание чл. 131, ал. 2, т. 4, във връзка с чл. 130, ал. 2 и чл. 54 НК го е осъдил на една година лишаване от свобода, условно, с тригодишен изпитателен срок, като го е признал за невинен да е извършил деянието по хулигански подбуди и го е оправдал по този пункт от обвинението.

На основание чл. 67, ал. 3 НК съдът е постановил, през изпитателния срок по отношение на подсъдимия Р. Р. К. да бъде изпълнявана пробационната мярка „Задължителна регистрация по настоящ адрес, при периодичност два пъти седмично“.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК съдът е осъдил подсъдимия Р. Р. К. да заплати по сметката на ОД на МВР-Плевен направените по време на досъдебното производство разноски в размер на 412,29 лева, а по сметката на

Районен съд-Плевен – направените по време на съдебното следствие разноси по делото в размер на 110 лева.

Във въззивната жалба се съдържат оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на постановената присъда, за допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия и за явна несправедливост на наложеното наказание. Прави се искане за отмяна на присъдата и за постановяване на нова, оправдателна присъда, а алтернативно се иска изменение на присъдата, като наложеното наказание бъде намалено, а приложението на разпоредбата на чл. 67, ал. 3 НК бъде отменено.

Въззивната жалба се поддържа в съдебно заседание от процесуалния представител на въззивния жалбоподател Р. Р. К. – адвокат А.К..

Прокурорът изразява становище, че жалбата е неоснователна.

Плевенският окръжен съд, като взе предвид оплакванията, съдържащи се в жалбата, становищата на страните и като провери изцяло правилността на постановената присъда, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена от легитимна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, в срока по чл. 319, ал. 1 НПК и отговаря на изискванията на чл. 320 НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Плевенският районен съд е приел, че подсъдимият Р. Р. К., свид. Н.С.Б., с която К. се намира във фактическо съжителство и нейното дете Ф.Н.С., обитават къща, разположена в гр. Плевен, ул. „****“ № 5. Вечерта на 19.05.2019 г. подсъдимият, който наскоро се бил завърнал от чужбина, поканил свои близки – свидетелите Г.Д.М. /Г.Д.М./, В.С.А., К.С.А. и С.М.А., за да ги почерпи. Празненството продължило няколко часа, като Р.К. и приятелите му консумирали алкохол, слушали музика от музикална уредба и нарушавали нощната тишина, причинявайки неудобство на останалите граждани в района. Около 03.10 часа жена с неустановена по делото самоличност се обадило на телефон 112, с оплакване, че от дома на подсъдимия се чува силен шум и детето ѝ не може да спи. Около 03.33 часа последвало второ обаждане на телефон 112, като този път мъж, с неустановена по делото самоличност, се оплакал от силната музика и шума в жилището на Р.К..

Получените сигнали били предадени на дежурния в Първо РУ-Плевен, който изпратил на място полицейски екип в състав Ж.Ц.Ж. и Р.К.Г., полицаи в Група „Охрана на обществения ред“, Сектор „Охранителна полиция“ на същото управление. Ж. и Г. лично се убедили, че от дома на подсъдимия се чуват викове и силна музика. Те почукали на входната врата, но никой не им отворил. Започнали да чукат по прозорците на къщата и тогава на входната врата се появил Р.К.. Той се намирал във видимо нетрезво състояние, лъхал на алкохол и говорел завалено. Полицаяте обяснили на подсъдимия причината за посещението си и му наредили да спре музиката. Свид. Р. Г.

съставил на Р.К. протокол от 20.05.2019 г. за полицейско предупреждение – за спазване на реда, ненарушаване на нощната тишина и времето за почивка. Подсъдимият се съгласил с направените в протокола констатации и спрял музиката.

Около 10-15 минути по-късно музиката в дома на Р.К. отново била пусната и компанията му продължила празненството, вдигайки силен шум и нарушавайки нощната тишина. В 03.43 часа лице с неустановена по делото самоличност се обадило на телефон 112 и съобщило, че въпреки намесата на полицията, силната музика и шум от жилището на подсъдимия, продължават. Това наложило свидетелите Ж. Ж. и Р. Г. отново да посетят адреса на Р.К.. И този път те се убедили, че от къщата се чува силна музика. Ж. и Г. преценили, че се нуждаят от подкрепление, тъй като чували различни мъжки гласове в къщата и предполагали, че няма да се справят сами. Ето защо при тях били изпратени и свидетелите М.В.В. и К.Г.М..

На входната врата този път се появила свид. Н.С.Б., която обяснила на полицейските служители, че подсъдимият е много пиян и не може да излезе. Б. предложила на полицаите да влязат в къщата и сами да се убедят в думите ѝ. Четиримата полицаи влезли в дома на подсъдимия, като в една от стаите забелязали Р.К. и свидетелите Г.М., В.А., К.А. и С.А.. Ж. Ж. наредил на подсъдимия да излезе навън, за да му бъде съставен АУАН, заради нарушаването на нощната тишина в района. Р.К. не се подчинил, а започнал да се държи арогантно и грубо и да обижда полицаите, наричайки ги „помияри“. Полицейските служители разпоредили на К. да излезе навън, носейки личната си карта, за да му бъде съставен акт и го предупредили, че в противен случай ще бъде задържан. Р.К. отново не се подчинил, а продължил да крещи и да ръкомаха.

Четиримата полицаи преценили, че за да изпълнят служебните си задължения безпрепятствено, следва да изолират подсъдимия от гостите му. Ето защо, след като той отказал да изпълни техните разпореждания, те предприели действия по извеждането му от помещението. Р.К. бил изведен от хола в коридора на къщата. Гостите на подсъдимия останали в хола, а свид. Н. Б. – в кухнята, като вратите на тези две помещения били затворени.

Подсъдимият оказвал съпротива на полицаите. Докато свид. Ж. Ж. се опитвал да постави белезници на К., последният замахнал с ръка, опитвайки се да го удари в лицето. Ж. вдигнал инстинктивно своята лява ръка пред лицето си и ударът на Р.К. попаднал областта на гърба на лявата длан на Ж.. Ж. Ж. получил натъртване по гърба на лявата длан, с оток и кръвонасядане, без разстройство на здравето.

Съпротивата на подсъдимия продължила и след нанасянето на удара. Р.К. издърпал левия ръкав на униформата на Ж. Ж.. Вследствие на това Ж. залитнал, ударил се в намиращ се наблизо дървен шкаф, а униформата му в областта на ръкава /пагона/ била скъсана.

Противозаконното поведение на подсъдимия принудило полицейските служители да използват физическа сила и помощно средство – гумена палка, за да усмирят Р.К., който продължавал да се опитва да ги ритва, да ги удря с лакти и да ги хапе, дори когато бил повален на земята. Накрая полицаите, със

съвместни усилия, съумели да обездвижат подсъдимия, да му поставят белезници и да го изведат пред дома му. Малко по-късно К. бил транспортиран до Първо РУ-град Плевен, където бил задържан за срок от 24 часа. През периода на задържането, на подсъдимия била оказана медицинска помощ, а след освобождаването му, той посетил съдебен лекар и се снабдил със съдебномедицинско удостоверение № 264/2019 г.

Описаната фактическа обстановка основният съд е приел за установена и доказана, съобразявайки се с показанията на разпитаните свидетели Ж. Ж., Р. Г., М.В. и К.М., заключенията на вещите лица д-р С.К., Д.А. и К.Т., както и със събраните по делото писмени доказателства.

Основните оплаквания, съдържащи се във въззивната жалба, са, че присъдата е неправилна, тъй като е необоснована, че в нарушение на разпоредбата на чл. 13, ал. 1 НПК съдът не е взел всички мерки за разкриване на обективната истина, че в нарушение на разпоредбата на член 14, ал. 1 НПК съдът не е взел решението си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона, както и че наложеното наказание е явно несправедливо.

Съобразно непротиворечивата практика на ВКС по наказателни дела, например решение № 76 от 23.04.1991 г. по наказателно надзорно дело № 100/91 г., Военна колегия на ВС, присъдата е явно необоснована, когато въобще липсват доказателства за фактическите положения, приети от съда за установени или когато събраните доказателства да в явно противоречие с приетите за установени факти, което изключва възможността да се направи извод, че те са настъпили.

В разглеждания случай присъдата е обоснована, тъй като фактическите положения, приети за установени, се подкрепят от доказателствата по делото.

В мотивите към атакуваната с въззивната жалба присъда, съдът е посочил какви обстоятелства счита за установени, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните изводи за взетото решение. Изложени са подробни фактически и правни съображения защо обясненията на подсъдимия и свидетелските показания на Н.С.Б., Г.Д.М., В.С.А., К.С.А., Ф.Н.С. и С.М.А. са изключени от доказателствената съвкупност, включително и поради това, че са опровергвани от доказателства, които имат обективен характер – протокол за полицейско предупреждение по отношение на подсъдимия, изготвен в 03.25 часа на 20.05.2019 г. и заключението на вещото лице инж. К.Т., установяващо обажданията на граждани на телефон 112, чрез които са предадени оплаквания за силна музика и шум от жилището на Р.К., които са продължили и след първото посещение на дома му от полицейските служители. Несъмнено е, че изброените свидетели са в близки отношения с въззивния жалбоподател и поради това са пристрастни и заинтересовани от изхода на делото, а това безспорно се отразява върху достоверността на техните показания.

Извършеното престъпление и неговото авторство се доказват по безспорен начин от свидетелските показания на Ж. Ж., Р. Г., М.В. и К.М.. Показанията на посочените свидетели са логични, последователни и

непротиворечиви, поради което правилно са възприети с доверие от контролирания съд. В тази връзка е необходимо да се отбележи, че достоверността на гласните доказателствени средства зависи не само от съпоставката им с други доказателствени средства, но и от собствената им убедителност, а тя на свой ред от тяхната последователност, непротиворечивост и обективност – решение № 156 от 07.06.1995 г. по н. д. № 562/94 г., I н. о.

За да приеме с доверие показанията на пострадалия, основният съд е изложил конкретни и убедителни доводи за наличието на кореспонденция на изложеното от Ж. Ж. за развитието на инцидента с данни, съобщени от неговите колеги и констатациите на съдебномедицинската експертиза. Именно на тази основа е било възможно да се направи извод за тяхната вътрешна логичност и последователност, а също и за необвързаност с корисни или други подбуди, които да са оказали влияние при уличаването на подсъдимия като извършител на престъплението.

Неоснователно е оплакването, че обективната истина по делото не е разкрита, а присъдата почива на предложения.

По начало, за да е нарушен принципът на разкриване на обективната истина, следва да е налице едностранчиво кредитиране на доказателствата, при наличието на съществени противоречия в тях. По конкретното дело правните изводи на съда имат за основа доказателствени факти, събрани и проверени по реда на чл. 106 и чл. 107 НПК. Не са нарушени основните правила при събиране и проверка на доказателствата. Доказателствените източници са пълно и всестранно анализирани, което е гаранция за правилността на възприетата фактология, респективно, за верността на правните изводи. Показанията на разпитаните свидетели са обсъдени в тяхната взаимна връзка и обусловеност – решаващият съд е посочил защо дава вяра на едни и отхвърля други доказателства, когато между тях има противоречия относно главните факти по делото. Първостепенният съд е изпълнил процесуалните си задължения по чл. 13 и чл. 107 НПК, като е събрал всички доказателства за относимите обстоятелства, както и процесуалното си задължение по чл. 305, ал. 3 НПК, по начина, който е предписан в тази правна норма.

Неоснователно е оплакването, че в нарушение на чл. 14, ал. 1 НПК, съдът не е взел решението си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона.

Основният съд е направил цялостна и обоснована оценка на доказателствения материал. Липсват допуснати нарушения във връзка със събиране и проверка на доказателствата, както и във връзка с оценката им – за да изгради изводите си за вината на подсъдимия и за авторството на престъплението, съдът се е позовал на техния действителен смисъл. Обстоятелството, че подсъдимият отрича да е извършил престъплението, а основните свидетели са полицейски служители, които са колеги на пострадалия, не е пренебрегнато, а решението на съда да се довери на техните показания, подкрепящи обвинителната теза, е основано на цялостния доказателствен материал. Право на подсъдимия е да отрича авторството на

престъплението или да дава обяснения, каквито намери с оглед на приетата от него защитна позиция, но когато обясненията му се опровергават по един несъмнен начин – както това е в разглеждания случай, от събраните гласни и писмени доказателства и от приетите експертни заключения, не може да се приеме, че е нарушено правото му на защита или се поражда съмнение относно авторството на деянието.

Правилността на вътрешното убеждение на съда има две страни – формална и по същество. От формална гледна точка вътрешното убеждение е правилно, когато при неговото изграждане са спазени съответните процесуални правила /изследвани са всички обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на делото, изводите на съда се основават на всички доказателствени материали по делото, мотивите са пълни, ясни и безпротиворечиви/. В разглеждания случай тези процесуални правила са спазени. Поради това не е налице нарушение на принципа на оценка на доказателствения материал по вътрешно убеждение, закрепен в чл. 14 НПК.

Неоснователно е оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание.

Наложено на подсъдимия Р. Р. К. наказание не е явно несправедливо, тъй като то очевидно съответства на обществената опасност на деянието и на дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и на целите на наказанието. Встрани от вниманието на контролирания съд не са останали обективно съществуващи смекчаващи обстоятелства. Ето защо липсват основания за проява на по-голямо снизхождение спрямо въззивния жалбоподател.

Въззивната жалба е основателна в частта, с която се твърди, че решаващият съд неправилно е приложил разпоредбата на чл. 67, ал. 3 НК по отношение на подсъдимия.

Районният съд е мотивирал приложението на чл. 67, ал. 3 НК с нуждата от обезпечаване на по-интензивно въздействие на наказанието върху личността на подсъдимия, с оглед на по-голямата ефективност на упражняваната спрямо неговата личност наказателна репресия, както и предвид на посочените в мотивите проблеми с поправянето и превъзпитанието му в миналото /преди да настъпи реабилитацията/.

Посочените мотиви са декларативни, неубедителни и очевидно са свързани с предходните осъждания на въззивния жалбоподател, поради което не се възприемат от настоящия състав на въззивната инстанция. Р. Р. К. е реабилитиран. Поради това и след като законодателят, в разпоредбата на чл. 85 НК, е посочил, че настъпилата реабилитация отменя законните последици на осъждането, е недопустимо същото осъждане да бъде отчитано при индивидуализацията на наказанието на плоскостта на негативна характеристика на подсъдимия. Подобно действие представлява заобикаляне на материалния закон, обезсмисля института на реабилитацията и води до неравнопоставеност между неосъждано и реабилитирано лице, което пряко противоречи на нормата на чл. 85 НК. В този смисъл е решение № 83 от 13.05.2015 г. по н. д. № 27/2015 г., III н. о. При настъпила реабилитация по чл. 88а НК по отношение на миналите осъждания на подсъдимия, върху тях не

следва да се основават отрицателни изводи за личността му – решение № 396 от 02.02.2015 г. по н. д. № 1147/2014 г., II н. о.

По изложените съображения и като взе предвид обстоятелството, че подсъдимият, преди извършване на престъплението, продължително време е работел в Кралство Нидерландия /виж приетия като писмено доказателство договор за заетост с клауза за агенция/, а прилагането на разпоредбата на член 67, ал. 3 НК е обективна пречка той да продължи да прави това, както и императивната разпоредба на член 66, ал. 4 НК, съдът намери, че обжалваната присъда следва да бъде изменена, като приложението на чл. 67, ал. 3 НК бъде отменено.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 3, във връзка с чл. 337, ал. 1, т. 2 НПК, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 260041 от 18.12.2020 г., постановена по нохд № 694/2020 г. по описа на Районен съд-гр. Плевен, като **ОТМЕНЯ** приложението на постановената през изпитателния срок – на основание член 67, ал. 3 от НК, **пробационна мярка** „Задължителна регистрация по настоящ адрес, при периодичност два пъти седмично“, по отношение на подсъдимия Р. Р. К..

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

Решението не подлежи на касационна жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____